

Tevekkül

– berberce · 06 Ağustos 2023

Mesken bellemişti o araştırma hastanesini,eşinden dostundan çok doktorları -hemşireleri görüyordu,her geçen gün hastalığı ilerliyor ama o mutlu ve umutluydu.

Son tahlilleri yapılmış ve doktor bey kararını vermişti,acı haberi ona hemşire hanım duyurmuştu: "Amaliyat olacaksınız yarın saat dokuz buçukta ama..." Hiç de sevmezdi "ama"ile biten cümleleri,bir bit yeniği olmalıydı ki hemşire bunu söylerken başını öne eğmiş,gözlerini kaçırmış ve yutkunmuştu.

"Ama bacağıınızı kaybedeceksiniz beyefendi,vücudunuzun tamamına dağılmadan bu hastalığın sağ bacağıınızı dizden kesmek zorundayız."

Ne kızdı ne üzüldü sadece gülümsedi sevinçli bir haber almışcasına,her gün 20-30 kilometre uzaklıktan kendi aracıyla gelen,merdiven basamaklarını ve koridorları koşar adımlarla yürüyen birisi ansızın tekerlekli sandalyeye mahkum olacak ve çocuğuyla halı saha maçı artık yapamayacaktı.

Bacağıının kesileceğini kimseye söylemedi ancak karısına şöyle imalarda bulunuyordu:

"Hayat bu hanım;yürüyen ayaklar yürümez,gören gözler görmez olur."

Şu tevekküle bakar mısınız,o gün elini kolunu sallayarak,içinde bir dirhem korku ve şüphe olmadan nöbete giden er gibi sağlam adımlarla girdiği o amaliyattan,bir bacağıyla çıktı ne hüzün ne keder,soranlara hep:

"Veren aldı,diyordu,veren aldı."